

Εδώ και δύο χρόνια ζούμε μέσα στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης που κήρυξε το κράτος με πρόσχημα την υγειονομική κρίση. Ζούμε σε ένα καθεστώς αυταρχισμού, όπου έχουν τσαλαπατηθεί πλήρως οι ατομικές και κοινωνικές ελευθερίες, όπου κάθε “αναγκαίο μέτρο” που επιβάλλεται μόνο υγειονομικό δεν είναι, αφού είχε - και εξακολουθεί να έχει - ως μόνο στόχο την πειθάρχηση και τον εξαναγκασμό. Από τις κάθε λογής μιλιταριστικές μεθόδους διαχείρισης της κόβιντ - λοκντάουν (εγκλεισμός), απαγόρευση κυκλοφορίας, εξευτελιστικά sms και άδειες μετακίνησης, υπέρογκα πρόστιμα, απαγόρευση των κοινωνικών και πολιτικών συναθροίσεων - φτάσαμε σήμερα στην πλήρη επιτήρηση της ζωής και της υγείας μας, την επιβολή υποχρεωτικών ιατρικών πράξεων, τον εκβιασμό και τις απολύσεις εργαζομένων, τον κοινωνικό στιγματισμό και τον διαχωρισμό των ανθρώπων σε “υγιείς” και “μολυσματικούς”. Η στέρηση ακόμα και αυτών που έχουν οριστεί ως θεμελιώδη δικαιώματα, που βιώναμε ως πρωτόγνωρη μέχρι πρότινος με τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας και τις άδειες μετακίνησης, κλιμακώνεται τώρα με την “επιχείρηση ελευθερία”, με τον υποχρεωτικό εμβολιασμό και την καταπάτηση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης του σώματος.

Κι αν σήμερα δεν έχεις επιλογή πάνω στο ίδιο σου το σώμα, αυτό γίνεται για έναν “ανώτερο” σκοπό: την προστασία της δημόσιας υγείας και το κοινό καλό. Μπορεί ατομική επιλογή να μην έχεις, αλλά έχεις “ατομική ευθύνη”. Η προπαγάνδα, η λογοκρισία και η καταστολή επιστρατεύτηκαν από την πρώτη στιγμή για να χτιστεί το κρατικό αφήγημα έντεχνα πάνω στο δόγμα της ατομικής ευθύνης. Το άτομο ανέλαβε το “υπέρτατο καθήκον” της προστασίας - με κάθε κόστος - των άλλων πάνω από όλα· ακόμα και πάνω από τον ίδιο του τον εαυτό, γιατί φυσικά το να προστατεύει κανείς τον εαυτό του προϋποθέτει ελευθερία επιλογής. Η μισή δουλειά είχε ήδη γίνει, η συνέχεια ήταν πια “παιχνιδάκι”: ο εμβολιασμός παρουσιάζεται τώρα ως εθνικό και κοινωνικό καθήκον και η μη συμμόρφωση συνεπάγεται την έμμεση μείωση μισθού (με τα απανωτά υποχρεωτικά τεστ) και τον αποκλεισμό από την εργασία, την εκπαίδευση, την ψυχαγωγία και την κατανάλωση, τις μετακινήσεις και πάει λέγοντας. Αυτοί που διστάζουν, φοβούνται ή/και δυσπιστούν, που κριτικάρουν και αμφισβητούν την κατάσταση, που αρνούνται είτε μόνο το εμβόλιο, είτε τα παράλογα και προσχηματικά μέτρα, μαζί και αυτοί που αρνούνται όλο το σύστημα που τα επιβάλλει, χρειάζεται να χωριστούν σε βολικές για το σύστημα κατηγορίες: σε «εμβολιαστές» και «αρνητές», σε κοινωνικά υπεύθυνους, ορθολογιστές, πιστούς της επιστήμης και σε ανορθολογιστές, ανεύθυνους συνομωσιολόγους, αρνητές της. Έτσι, μέσα σε αυτά τα δύο χρόνια έχουμε περάσει από την κατηγορία του “ανεύθυνου” στην ταμπέλα του “αντιεμβολιαστή” και σε άλλου τέτοιου τύπου ψευτο-δίπολα, που δεν είναι παρά αποτέλεσμα της προσπάθειας του κράτους να κατασκευάσει έναν - αναγκαίο για την εξυπηρέτηση των σκοπών του - εσωτερικό εχθρό.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε όμως ότι η κατασκευή διακρίσεων με την καθιέρωση ζωνών αποκλεισμού και ζωνών ευνοϊκής μεταχείρισης δεν είναι κάτι καινούριο αλλά αποτελεί εγγενές χαρακτηριστικό του μοντέλου κοινωνικής οργάνωσης που στηρίζεται στην κυριαρχία κράτους και κεφαλαίου. Πλάι στις πολιτικές διαχωρισμού με βάση το έθνος/φυλή, το φύλο, την τάξη, τις πολιτικές πεποιθήσεις, τις σεξουαλικές προτιμήσεις κτλ. στις μέρες μας προστίθεται ακόμη μία, αυτή με βάση τις υγειονομικές πρακτικές. Η συντονισμένη προπαγάνδα, η τεχνητή κοινωνική πόλωση, η εσωτερική του φόβου, τα ιδεολογήματα της «υγειονομικής ασφάλειας» και της «ατομικής ευθύνης» είναι όλες στρατηγικές των κρατών και των καπιταλιστών που προϋπήρχαν. Τώρα όμως επεκτείνονται πιο δυστοπικά από ποτέ στο πλαίσιο της ψηφιακής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης. Με το πρόσχημα της υγειονομικής κρίσης, τα κράτη έχουν επιβάλει μια νέα πραγματικότητα και αλλαγή του τρόπου και των όρων με τους οποίους παράγουμε, καταναλώνουμε, αντιλαμβάνομαστε τους άλλους ανθρώπους και τις κοινωνικές σχέσεις. Έχουν βρει την ευκαιρία να ανανεώσουν τους όρους κυριαρχίας, εντείνοντας τον έλεγχο και την επιτήρηση με την επιβολή ψηφιακών πιστοποιητικών που εισβάλλουν πλέον επιθετικά σε κάθε πτυχή της ζωής μας, εκβιάζοντας την πειθάρχηση και δημιουργώντας κοινωνίες-στρατόπεδα που απαρτίζονται από εθελόδουλους πολίτες.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο επιβολής της νέας δυστοπικής πραγματικότητας, δεν μπορούμε να παραβλέψουμε τον ρόλο του εθνο-χριστιανικού “κινήματος” και να μην εκπλαγούμε με την στάση της αριστεράς και μεγάλου μέρους του αντιεξουσιαστικού χώρου. Από τη μία, το εθνο-χριστιανικό “κίνημα” με τον σκοταδισμό του ενισχύει το κρατικό αφήγημα λειτουργώντας ως σκιάχτρο εναντίον της ορθολογικότητας. Από την άλλη, η αριστερά και μεγάλο μέρος του αντιεξουσιαστικού χώρου βρίσκουν έναν βολικό εχθρό στο εθνο-χριστιανικό “κίνημα” και δικαιολογούν την αδράνειά τους. Επιπλέον, εισάγουν την έννοια του ταξικού καθήκοντος προτάσσοντας τον «καθολικό εμβολιασμό» πλάι στην προσχηματική (;) απόρριψη της υποχρεωτικότητας. Πράγματι δεν βλέπουν ή κάνουν ότι δεν βλέπουν τι διακυβεύεται;

Η όποια δυσπιστία και η αμφισβήτηση, τόσο δικαιολογημένη και αναμενόμενη, κάμπτεται με περαιτέρω περιφράξεις και διαχωρισμούς: αυτοί που θέλουν να μπουν στον στεγασμένο χώρο ενός μπαρ ή ενός θεάτρου, όσοι δουλεύουν στο εσωτερικό ενός κτιρίου, όσοι πρέπει να μπουν σε ένα σχολείο ή ένα πανεπιστήμιο, τώρα πρέπει να κουβαλούν ένα πιστοποιητικό που να αποδεικνύει διαρκώς ότι είναι υγιείς. Μέρα με τη μέρα, βήμα - βήμα χτίζεται έντεχνα ένα πλέγμα απαγορεύσεων και διαχωρισμών που "εμβολιάζει" τις κοινωνίες με τακτικές ενός νέου ολοκληρωτισμού, του υγειονομικού. Και γίνεται έντεχνα, γιατί ποτέ ο ρατσισμός, οι διακρίσεις, ο ολοκληρωτισμός, η καταπάτηση δικαιωμάτων και ελευθεριών δεν έρχονται με τυμπανοκρουσίες και επίσημες ανακοινώσεις, ούτε κατονομάζονται ως τέτοια γιατί κάτι τέτοιο δεν θα ήταν πολιτικά ορθό. Έρχονται πάντοτε συγκαλυμμένα και σταδιακά. Ακόμα και με τη μορφή εξευτελιστικών προνομίων ως επιβράβευση εκείνων που συμμορφώνονται με τις επιταγές του κράτους και των ειδικών του. Κι έτσι, σιγά σιγά οι άνθρωποι συνηθίζουν και εθίζονται στην ανισότητα και την ενοχοποίηση του άλλου ως μιας ηθικά, φυλετικά, υγειονομικά κτλ. μολυσματικής δύναμης. Μέσα στον τεχνητό διχασμό των κοινωνιών, ήρθε η στιγμή που καθένας και καθεμία οφείλει να πάρει θέση. Η μόνη "ατομική ευθύνη" που οφείλουμε όλοι - εμβολιασμένες και ανεμβολίαστοι - να αναλάβουμε είναι η υπεράσπιση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Γιατί είναι ζήτημα αξιοπρέπειας πλέον να πει ο καθένας το δικό του "όχι", να αντισταθεί στην τρομοεκστρατεία και να σταθεί απέναντι σε όσους επιδιώκουν να χτίσουν κοινωνίες διακρίσεων και αποκλεισμών.

ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΕΝΩΝ - ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ

στον άμεσο ή έμμεσο υποχρεωτικό εμβολιασμό
στα πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων
στις απολύσεις και αναστολές των εργαζομένων που αρνούνται την επιβολή ιατρικών
πράξεων
στα προνόμια, τους εκβιασμούς και τους διαχωρισμούς
στην επιτήρηση της υγείας και της ζωής μας

ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΑΝΥΠΑΚΟΗ

συνέλευση ενάντια στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης